

28 Şubat Sürecinin Ortadoğu'ya Tezahürü: Suriye Krizi

Rıdvan Kaya

Sistemin krizlerinin biri bitmeden öbürü başlıyor. Kimisi sistemin tıkanıklığının ve çözümsüzlüğünün yansımaları olarak ortaya çıkan, kimisi ise doğrudan sistemi soluklandırmak için egemenlerce suni bir biçimde üretilen bu krizlerin halka faturası ise gittikçe daha bir ağırlaşıyor. Geçtiğimiz ayın krizi Suriye'yi konu alıyordu. Oldukça yapay ve inandırıcılıktan uzak bir tarzda gündeme gelen Suriye krizi önce 'kontrollü' bir biçimde tırmandırıldı, ardından hamasi savaş çılgınlıkları duyuldu ve nihayet uyduruk bir zafer tablosu çizilmek suretiyle ve şimdilik kaydıyla donduruldu. Gözüken o ki, egemenlerin hem sahte zaferlere duydukları aşırı gereksinim, hem de kamuoyunu ve gündemi kendi aşağılık çıkarları doğrultusunda manipüle etme çabaları daha çok krizler yaşanmasını getirecek! Bu krizlerin en ölçüde kontrollü bir zeminde tutulabileceği ise elbette öngörülemez. Nitekim Suriye meselesinde de olayın vehametinin nerelere vardırıldığı ortada. Sonuçta Türkiye halkı baskı, zulüm, yoksulluk ve çete düzeninin ardından, kendisine tahakküm eden egemenlerce, sıcak bir savaş tehlikesi ile de yüzyüze getirilmiştir.

Geleneksel olarak ilişkilerin sürekli gergin tutulduğu Suriye'ye yönelik tavır Eylül ayının ortalarından itibaren tehlikeli mecralara doğru yönlendirildi. Kanıksanmış suçlama ve hakaretler, 16 Eylül tarihinde Kara Kuvvetleri Komutanı Atilla Ateş'in Hatay sınırında yaptığı ve doğrudan tehdit içeren konuşmasıyla yeni bir safhaya taşındı. Ve MGK toplantısı ile birlikte savaş tamamları çalınmaya başladı. Başta devletin tepesinde oturmakta olan zat ve hükümet olmak üzere, askeri ve sivil erkan en açık ifadelerle savaşın kaçınılmazlığını dile getirerek, halkı muhtemel bir savaşa ısındırdılar. Mecliste grubu bulunan siyasi partilerin tümü 'aynısının tıpkısı' açıklamalarıyla yanaşık düzene geçmekte gecikmediler. Her zaman olduğu gibi en canhıraş feryatları yine medyadan yükseldi. Sorumsuzluğu ve riyakarlığı karakter edinmiş, düzenin kirli sesi medya kana susamışlığını, Suriye krizi vesilesiyle bir kere daha sergiledi ve savaş kışkırtıcılığının en pespaye örneklerinden birini sundu.

Adeta hurra diye yuvarlanılan bu ortamla, egemenlerin asıl olarak neyin peşinde oldukları sorusunu ise kamuoyunun gündeminden uzak tutmaya çalıştıkları açıkça görülebilmekteydi. Özellikle de bu süreçte, dışarıda İsrail ile karşılıklı ilişki ve muhabbet yoğunluğunun neredeyse tek devlet olma aşamasına vardırılması, içeride ise biriken sorunlar ve çözümsüzlükler, medya bombardımanının aptallaştırıcı etkisinin dışında kalabilen herkesin dikkatinin odaklaştığı noktalar olarak öne çıktı. Yoğun propaganda; bir yandan içine girdiği kirli ilişkinin, diğer yandan artık içinden çıkılmaz bir sorunlar yumağına dönüşen krizlerinin düzeni suni gündemler oluşturma ve yeni macera arayışlarına sürüklediği ve Suriye meselesinin de bu zeminde üretildiği yargısının yaygınlaşmasını engelleyememiştir.

Türkiye, Suriye yönetiminin PKK'ya verdiği desteği Suriye ile yaşanan krize temel dayanak noktası olarak öne çıkartmaktadır. Gerçekten de Suriye'nin PKK'ya desteği herkesce bilinmekte ve –Suriye yönetimi hariç- tüm dünya tarafından da kabul edilmektedir. Bununla birlikte bu destek yeni bir olay değildir ve bu yüzden de gerek içeride, gerekse dışarıda herkes 'bu olay niçin şimdi bir savaş noktasına kadar tırmandırıldı' sorusunu sormuştur. Olayın zamanlaması cidden çok ilginçtir. PKK'nın bugün Suriye bağımlılığı geçmişe oranla azalmıştır. Bir kere Kuzey Irak'ta rahat hareket edebilmekte ve bu bölgeyi çok yönlü olarak kullanabilmektedir. Sadece Ortadoğu'dan değil, dünyanın pek çok ülkesinden siyasi destek

elde etmiş ve Batılı ülkelerde ciddi bir kamuoyu desteğini arkasına almış durumdadır. Böyle bir vasatta Türkiye'nin Suriye'yi hedef tahtasına oturtması ne kadar inandırıcı olabilir?

Kaldı ki olayın bir de TC yöneticileri açısından sürekli tekrarlana geldikleri resmi çelişkisi mevcuttur. Suriye krizi ile birlikte, son zamanlarda sürekli altı çizilen 'bölücü terör' bitti açıklamaları, 'Türk ordusunun yeni bir zaferi' pohpohlamaları unutulmaya terk edilmiş görünüyor. Basında sık sık arz-ı endam eden 'üst düzey bir askeri yetkili'nin "Biz işimizi tamamladık, şimdi sıra siyasilerde. Terörün askeri boyutu halledildi, artık siyasiler de üzerlerine düşeni yapmalı ve bölgeye yönelik ekonomik tedbirlerle terörü besleyen damarlar kurutulmalı." açıklamalarını Mehmetçik basın şimdilerde nedense unutmuş gözüküyor. Halbuki daha kısa bir süre önce bölgeye 'şanlı ordumuz'un zaferini yerinde temaşa etmek için çağrıldıklarında, adeta bir seferberlik heyecanı ile nasılda koşmuş ve gazetelerinde günlerce kahramanlık dizileri kaleme almışlardı. Aynı kalemlerden bugün 'bölücü terör'ün ülkemiz ve milletimiz için ne büyük bir tehlike olduğunu, bu tehlikenin mutlaka giderilmesi gerektiğini, bunun yolunun da Suriye'yi 'halletmek'ten geçtiğini okuyoruz.

Utanma kavramını literatürlerinden çoktan kaldırmış bu kirli kalemlerin "yahu biz düne kadar bu terörün belini kırmamış mıydık, gazetelerimizde, televizyonlarımızda askeri stratejist edalarıyla terör tehdidinin minimal seviyeye indirilmiş olduğuna dair müjdelere vermemiştik, beli kırılan, can çekişen terör için şimdi savaş gibi devasa bir macerayı göze almak ne demek?" diye soracak halleri yok elbette. Mehmetçik basın kendisine ne görev verilirse onu yapmakla mükellef. Dün 'zafer naraları atılacak, at!' emrine muhataplar, onu yaptılar. Bugün 'savaş naraları atılacak, at!' emrini yerine getiriyorlar.

Düzenin Kürt Sorununa Bulduğu Çözüm: 'Yurtta Savaş, Cihanda Savaş'

Suriye krizi düzenin günlük ihtiyaçları yanında, geleneksel çözümsüzlük ve saptırma politikalarına da hizmet ediyor. Ulusal devlet tapınmasının ve milliyetçi ideolojinin kaçınılmaz bir sonucu olarak ortaya çıkan sorunlar örtülmeye, oluk gibi kanamakta olan yara adeta sargı beziyle kapatılmaya çalışılmakta. Devlet, sorunu PKK'yı da üreten Kürt sorunu olarak tanımlamaktan şiddetle kaçınıyor. Konuyu dünden bugüne ısrarla, inatla bir şekavet hadisesi, bir terör olayı olarak görmeye ve kabul ettirmeye çalışıyor. Bu da beraberinde doğal olarak dış mihraklar, ülkemizde gözü olan düşmanlar söylemine sarılma ihtiyacını getiriyor.

Tabi ki, sorunu Şam'da, Kuzey Irak'ta yada müstevlilerin emellerinde aramak; çocukların yiyecek bulmak için tavuk gibi eşindiği Hakkari'nin çöplüklerinde, yakılan, yıkılan, insanlara dışkı yedirilen köylerde, işkence sonucu ölümlerin sıradanlaştırıldığı Diyarbakır zindanlarında aramaktan daha rahatlatıcı ve üstelik resmi ideolojiye de daha uygun. Yetmiş beş yıllık inkar - ve beraberinde gelen imha- politikası akli, mantığı, siyaseti, sosyolojiyi, herşeyi ama herşeyi inkar ediyor. Çıkarları ve ideolojileri gerçeğin yadsınmasına dayanan egemenler ellerindeki propaganda aygıtları ile bir hayali dünya oluşturmaya ve halkı da bu dünyada yaşamaya mahkum etmeye çalışıyorlar.

Krizin yoğunlaştığı günlerde ortalık stratejistten geçilmez hale geldi. Kimisi nisbeten daha 'mütevazî' önerileri seslendirdi ve Suriye'deki kampların bombalanmasından, ya da sınır ötesi operasyonlardan söz etti. Tabi bu sınır ötesi operasyonlarının bugüne dek sorunun çözümüne ne sağladığı sorusunu gizleyerek. Şimdiye kadar Kuzey Irak'a yönelik olarak yapılan ve her defasında bu sefer belinin kırıldığı, yok bilmem beyninin dağıtıldığı gibi kalıplaşmış ifadelerle izah edilen bu operasyonların yaklaşık sayısını hatırlayan var mı? 20 mi? 30 mu? 40 mi?

Kimisi ise çok daha toptancı ve gözü kara önerilerle halkın karşısına çıktı ve kelimenin tam anlamıyla attı! 'Tepelersin Suriye'yi sorun çözülür' avunması halka boca edildi. Böylesi hayali bir zeminde 'Suriye'nin sabah bir ucundan girer, akşam öbür ucundan çıkarız', 'hedef Esad

iktidarını değiştirmek olmalı' vb. saçmalıklar en üst perdeden gazete manşetlerine taşındı. İnanılmaz bir cehalet ve ondan daha koyu bir sahtekarlık!

Bu yalanları halka aktaranlar söylediklerine eğer bir nebze olsun inanıyorlarsa buldukları coğrafyanın gerçeklerini hiç ama hiç anlamıyorlar demektir. Ağababaları Amerika neredeyse on yıldır yaralı bereli Saddam'ı devirememişken, Ortadoğu'da iktidar değişikliği çömezlerin haddine mi? Mezhebi kökeni dolayısıyla Esad'ın Suriye halkının desteğine sahip olmadığını ve dolayısıyla ciddi bir tehdit ile karşılaştığında kolayca alaşağı edilebileceğini iddia edenler, bırakalım mezhebi, dini bile yok sayarak yetmiş beş yıldır nasıl da iktidarlarını sürdürdüklerini düşünmüyorlar mı? Suriye rejiminin de en az kendilerinininki kadar fetvacısı; yıkama, yağlama ve temizlik görevlisi bulunduğunu görmüyorlar mı? Eğer Türkiye, devletli yetkililerinin sık sık ifade ettiği gibi 'dinin özgürce yaşandığı bir ülke' ise, Suriye'yi tamamen bir İslam devleti olarak kabul etmemenin hiç bir gerekçesi kalmaz! Zaten halk desteği açısından Suriye rejiminin konumunun TC rejimi ile kıyaslanmayacak kadar güçlü olduğu da bir gerçek. En azından kendisi için öncelikli tehdit belirlemesi yaptığında halkın çeşitli kesimlerini ardı ardına sıralama zavallılığına düşmüyor. Düşmanını Siyonist işgal ve yayılcılık olarak belirliyor. Bizim inanıp inanmamamız ayrı bir husus ama halkı da bunu bu şekilde kabul ediyor.

Türkiye ile Suriye arasında yaşanan –ve bundan sonra da devam edecek olan- krizin çeşitli boyutları ve gerekçeleri olduğu kesin. Ama bu meseleyi doğru anlamak ve konumlandırmak için hiç tereddütsüz öne çıkartılması gereken maddenin Siyonist yayılcılık olduğunu söylemeliyiz. "Suriye ülkemizi kana bulayan terörü destekliyor" diye şikayet edenler; Suriye'nin savaş halinde bulunduğu, topraklarını işgal altında tutan İsrail ile askeri ittifak oluşturmayı, Suriye'nin toprak bütünlüğüne, güvenliğine bir saldırı olarak görmüyorlar. Hava sahasını sonuna kadar siyonistlerin uçaklarına açıyorlar, Akdeniz'de ortak deniz tatbikatları yapıyorlar, kısacası Suriye'yi her yönden ablukaya alıyorlar. Bütün bunlar kendilerine caiz! Sen getir düşman uçaklarını adamların burnuna kadar sokulup 'eğitim uçuşu' yaptır. Kıyılarına kadar sokulup düşman gemileriyle birlikte 'kurtarma' tatbikatlarına katıl. Onlar elleri kolları bağlı seyretsinler! Sorulduğunda da Dışişleri Bakanlığı'nın tavşan pisliliği misali ne kokar ne bulaşır açıklamalarından biri ile konu geçiştirilsin! Neymiş, bu ilişkiler üçüncü ülkeleri hedef almıyormuş! Ne kadar da inandırıcı!

'Varlığım Amerikan Varlığına Armağan Olsun!'

TC'nin Batı kampında yer almasıyla birlikte geleneksel olarak Ortadoğu'ya yönelik olarak jandarmalık rolünü üstlendiği bilinen bir husus. Özellikle İkinci Dünya Savaşı'nın ardından Batı'nın çıkarlarına aşırı angaje olması nedeniyle Batılıları rahatsız eden her gelişmeye karşı tavır aldığı malum. Üçüncü dünya ülkelerinde Batı işbirlikçisi iktidarların sarsıntı geçirdiği her olayda TC'nin de sarsıldığını görüyoruz. Kore'den Cezayir'e, Libya'dan Ortadoğu'ya kadar bunun sayısız örneği mevcut. İşte Türkiye ile Suriye arasında yaşanan kriz(ler)i yerli yerine oturtmak için biraz bu zemini de tanımak gerekiyor.

Amerika'nın Filistin sorunu temelinde Ortadoğu'ya dayattığı 'barış'ın önündeki en önemli engelin Suriye olduğu biliniyor. Aynı şekilde Siyonist varlığın bugün Ortadoğu coğrafyasında 'normalleşme'si önündeki en önemli engelin de Suriye olduğu açık. Bu durumda uzunca bir süredir Amerika'nın bölgede bir İsrail-Türkiye eksenini oluşturup Suriye'yi iyice köşeye sıkıştırma ve masaya oturtma politikasına önem vermesi anlaşılabilir bir durum. Aynı şekilde İsrail'in de, Güney'den kendisi, Kuzey'den de Türkiye tarafından sıkıştırılmış bir Suriye'yi antlaşma masasında daha az şeye razı etme politikası izlediği de malum. Nitekim Suriye'ye yönelik bu strateji Ortadoğulu uzmanlarca 'Hamburger politikası' olarak ifade ediliyor ki; bu tanımlama durumu gayet vazih bir tarzda açıklıyor.

Yeni birtakım ögeler taşımakla birlikte bu durum, TC'nin geleneksel siyasetiyle doğrudan paralellik arzietmekte. Bu yüzden Suriye meselesinin temelinde 'terör'ün bulunduğunu, meselenin Türkiye'nin ABD ve İsrail ile ilişkileriyle bir irtibatının olmadığını söyleyenler açıkça yalan söylüyorlar. PKK konusu hiç ortada yokken dahi Suriye'ye karşı sürekli bir düşmanlık siyaseti izlendiğinin bir çok delili ve göstergesi mevcut. Bunlardan çarpıcı ve bir o kadar da açıklayıcı birini, 'Türkeş'in Sırları' başlığıyla Hulusi Turgut'un yayınladığı Alparslan Türkeş'in anılarında görebilmek mümkün:

"...Türkiye ile İsrail arasında 1958 yılında gizli bir anlaşma imzalanmıştı. Hazırlanan işgal planı uygulanacak olsaydı, Şam dahil, Şam'ın kuzeyi Türkiye'nin, Şam'ın güneyi İsrail'in olacaktı... Çok iyi bir fırsattı. Plan uygulansaydı çok iyi olurdu. Kuzeyini Türkiye, güneyini İsrail alır, Suriye belası böylece ortadan kalkardı. Amerika 'işgal edin' demiş, NATO yeşil ışık yakmıştı. Türk Genelkurmayı bu işde biraz ağır hareket etti. Eksiklikleri olduğunu ileri sürerek, müttefiklerimizden yardımların hızlandırılmasını istedi. Genelkurmay Başkanı İsmail Hakkı Tunaboşlu, 'silahımız yeterli değil, yeterli sayıda tankımız yok' diyordu."¹

Dikkat edilirse ortada henüz ne su meselesi vardır, ne de PKK. Ortadoğu'da Batılı emperyalistleri rahatsız eden gelişmeler yaşanmaktadır. Mısır'da, Irak'ta ve Suriye'de işbirlikçi monarşiler çökmekte ve anti emperyalist, milliyetçi kadrolar askeri darbe yoluyla iktidara el koymaktadır. Gelişmeler Batılı güçlerle birlikte, soğuk savaş döneminin bölgeye yönelik hararetili muhafızlığına soyunmuş TC'yi de kaygılandırmaktadır. Öte yandan Siyonist yayımlacılık da iştah kabartmaktadır. Zaten Ortadoğu'ya yönelik macera girişimlerine bir hayli teşne olan Türkiye egemenleri, fırsatı ganimet bilip Suriye'yi parçalama planlarına soyunmaktadırlar.

Aradan geçen 40 yıl çok şeyi değiştirmiş mi? Ne yazık ki hayır! TC'nin Ortadoğu'ya yönelik politikasına hakim olan bu yaklaşım soğuk savaşın bitmesiyle bir parça daha soğukkanlı bir görünüm arzietmeye başlamış ise de, köklü bir değişiklik sözkonusu değildir. Körfez savaşında Irak'a karşı alınan tavır ve İsrail ile ilişkilerin boyutları, geleneksel politikanın bilinen minvalde sürdürülmeye çalışıldığının somut işaretleri olarak ortada.

Bu noktada açıklığa kavuşturulması gereken bir nokta da, kriz politikasının savaş rüzgarlarına dönüştürüldüğü günlerde İsrail'in tutumuydu. İsrail adına yapılan açıklamalarda oldukça nötr bir dil kullanılıyor ve soruna taraf olunmadığı ifade ediliyordu. Bu tavır bazı siyonist muhiblerini şaşirtırken, kimi İslamcı çevreler de dahil olmak üzere, geleneksel olarak İsrail karşıtı olan bazı çevrelerde ise 'biz dememişmiydik, bakın işte İsrail'in dostluğu bu kadar' şeklinde bir haklı çıkma sevincine yol açıyordu. Üstelik resmi politika savunucusu bazı yorumcular da İsrail'in bu tutumunu, krizin ardında siyonistlerin olduğu şeklindeki iddiaların gerçek dışılığının bir delili olarak vurguladılar. Bu durum yine bazı İslamcı basın organlarında ise Suriye ile İsrail'in aslında işbirliği içinde oldukları, Suriye yönetiminin iktidarda kalmak için İsrail ile çatışma görüntüsü verdiği şeklindeki klasik tezi doğrulayan bir gösterge olarak kabul gördü.

Ne var ki tüm bu yaklaşımlar sadece bir kaç resmi açıklamadan yola çıkılarak varılan yaklaşımlar. Dolayısıyla gerçekçi değil. İsrail'in adeta soruna ilgisiz ve tarafsız görünmesi gayet mantıklıydı. Çünkü soruna doğrudan taraf olarak görünmesinin Suriye'yi haklı göstereceğini ve Üçüncü dünya ve Arap ülkelerini Türkiye'ye karşı daha açık bir tutuma sevkedeceğini iyi biliyor. Bu yüzden uzak duruyor görünmeyi tercih ediyor ama tabiki kendisini bunca rahatlatan, bulunmaz bir fırsat sağlayan bu meseleyi ellerini ovuşturarak izlemekten de geri kalmıyor.

Yine bu çerçevede, Selam gazetesinde yayınlanan bir röportajda Aytunç Altındal'ın dile getirdikleri dikkat çekiciydi. A. Altındal'ın söyledikleri ilk defa dile getirilen şeyler değil

şüphesiz. Ama Suriye krizinin alevlenmesinden kısa bir süre önce ifade edilmiş olması dolayısıyla altını çizmekte yarar bulunan tespitler bunlar:

"...Bugün Ortadoğu'da dikkat edilmesi gereken husus, Türkiye Suriye ilişkileridir. ABD-İsrail-Türkiye üçgeninde, ABD ve İsrail Suriye'ye baskı yapma konusunda Türkiye'yi kullanıyor. Bunun sebebi İsrail ve Suriye arasındaki sorunların bir türlü çözülememiş olması. Netanyahu'nun bunları çözmeye de niyeti yok. Suriye'nin cezalandırılması sözkonusu. Türkiye için de bu rol kaçınılmaz görünüyor..."²

'Ne Mutlu Türküm Diyene!' Demeyenin Canı Cehenneme!

Türkiye'nin Suriye'ye karşı tutumunun İsrail ile ilişkilendirilmesinin düzen savunucusu çevreleri rahatsız ettiği ve bu yaklaşımı komploculuk olarak mahkum etmeye çalıştıkları biliniyor. Bu yüzden sorunun sanki PKK ile başlamış olduğu şeklindeki resmi tezi sürekli tekrarlamaya ve bu arada bu tezi de destekleyebilecek başka gerekçeleri de öne çıkartmaya çabalyorlar. Çeteci medyanın da desteğiyle halk tam bir propaganda bombardımanına tutuluyor. Artık 'Osmanlı türbesindeki Türk askerleri meselesi'nden, 'Muhaberat'ın Keban'a sabotaj planı'na kadar bir dizi üretim sansasyonel bir biçimde servise sunuluyor. Böylece nasıl korkunç bir düşman ile yüzyüze olduğu imajı oluşturuluyor. Egemenlerin bu propaganda kampanyası sırasında en çok yüklendiği alanlardan biri de milliyetçi, daha doğrusu ırkçı önyargıları kaşımak oluyor. Krizin yoğunlaşması ile birlikte ortalığı tam bir şoven dalga kaplamış oldu. Yine büyük ilim adamı ve aydınlarımız 'Zaten dün biz yedi düvele karşı savaşırken, bizi arkadan hançerleyenler bu pis Araplar değil miydi?' tarzındaki engin tarih bilgilerini konuşturdular! Ortadoğulu halklara ve ümmet bilincine düşmanlık politikaları 28 Şubat süreci ile de paralellik arzetmekte. Bu yüzden avaz avaz haykırılan onuncu yıl marşı eşliğinde resmi ideoloji 'bölücü Kürtler' ve 'pis Araplar' söylemi ile daha bir yerli yerine oturuyor.

Şoven dalganın en fazla öne çıkarttığı konulardan biri de Hatay sorunu. Kökü maziye uzanan bu sorun adeta yeni keşfediliyormuş gibi bir tutumla gündeme taşınıyor. 'Suriye toprağımıza göz dikmiş, öyleyse gidip gözünü çıkartalım' hamaseti ile kamuoyu kabartılıyor. Suriye'nin Hatay konusunda 'hesaplı' davrandığı açık, ama bu savaş nedeni saymaya varacak bir konu olamaz elbette. Benzeri hesaplar Yunanistan için, hatta TC'nin sıkı dostu İsrail için de varit değil mi? Hatay konusundaki bu hassasiyet ve cevvaliyet 'Megalo İdea' ve 'Arz-ı Mevud' için de geçerli mi? Tabi ki hayır! Bu ülkenin bir başbakanının Kudüs'te 'Arz-ı Mevud'da bulunmanın şerefine' kadeh bile kaldırdığı; yine bir genelkurmay başkanının Yunanistan Elçiliği'nin bir resepsiyonunda 'komşularımızı biz seçemeyiz, onun için dostça geçinmeliyiz' şeklinde oldukça barışçıl bir mesaj verdiği hatırlardadır. Ama Suriye –yada bir başka halkı Müslüman Ortadoğu ülkesi- ile ilişkiler söz konusu olduğunda ne hikmetse aynı zevat yangına körükle gitmeyi tercih etmekte.

Üstelik başkalarının Türkiye toprakları üzerindeki hesapları bu kadar önemli ise, Türkiye'nin tavrına ne demeli? Yıllardır bu ülkede Musul plağı tekrar tekrar çalınıp durmuyor mu? Körfez savaşının oluşturduğu 'uygun' konjonktürde Musul konusu hem devletin, hem de halkın gündemini az mı meşgul etmişti? Elbette Suriye'nin Hatay konusundaki tavrı ırkçı ve yara kaşıyıcı bir tavidir ve bu tavır Müslüman halklar arasında düşmanlık eğilimleri geliştirmektedir. Ama bundan rahatsız olan ve bu rahatsızlığı gerekirse savaşla çözmekten sözedenerin de ikiyüzlülükleri hiç tartışma götürmez. Üstelik Suriye'yi suçlamak için Hatay meselesini öne çıkartanlar devletin bu konuya ilişkin tutumunun ne ölçüde sağlıklı olduğunu sorgulayabilecek ferasete de sahip bulunmamaktadırlar. Herhalde devlet Hatay'a sahip çıktığını ve Hataylıları kucakladığını göstermek için, son günlerde 'pis Araplar' söylemine hız vermiş olsa gerek!

Medyanın savaş tamamları çalmasından bir kaç gün önce Hürriyet'te yayınlanan bir haber bu konuda adeta devletin tutarsızlığını ele veriyor. Henüz ortada Suriye krizi yok, dolayısıyla Hatay sendromu da. Ve bakın o günlerde yayınlanan sıradan bir haber, devletin geleneksel şüpheli, bölücü tutumunun Hatay'a yansıyan yüzünü nasıl deşifre ediyor:

"...Hatay'ın Samandağı ilçesinde nüfus cüzdanlarını yenilemek isteyen vatandaşlardan 'komşu ülkeyle bağlantılarının bulunmadığı' şeklinde Emniyet Müdürlüğü'nden belge isteniyor..."³

'Kurşun Asker Görev Bekler!

Krizle ilgili olarak şaşırıcı(!) bir tutum da FP çevresinden sadır oldu. FP çevresi bir yandan düzene şirinlik mesajları gönderirken, bir yandan da ortalığı saran garip havaya ilişkin olarak utangaç bir edayla kaygılarını dile getirmeyi sürdürdü. Ve 'hükümet bilgi vermiyor' –sanki olan bitenden hükümetin haberi varmış gibi-; 'çeteler gündemden çıkartılmaya mı çalışılıyor' vb. sözlerle kıyırık muhalefeti de devam ettirdi. Partili zevat adına yapılan açıklamalarda bir yandan krizin yapaylığına, inandırıcı olmadığına ilişkin kaygılar dile getirilirken, öte yandan Genel Başkan Recai Kutan ise birbiri ardına yaptığı açıklamalarla savaş kışkırtıcısı cephenin ön saflarında 'kurşun asker' rolüne talip olduğunu kanıtladı. Bu tavrıyla egemenlere "bakın memleket meseleleri söz konusu olduğunda bizim sizden farkımız yok, bizim farklı davranacağımızı düşündüğünüz konularda bile sizinle aynı noktadayız" mesajını ulaştırmaya çalıştı. Hele krizin ilk alevlendiği günlerde Muş mitinginde yaptığı konuşmada Suriye'ye getirdiği "halkının değerlerine yabancı Baas diktası" eleştirisi doğrusu tam bir kara mizah numunesiydi. Nevar ki düzenin değirmenine su taşıma politikası yine de Kutan'ı egemenler nezdinde sevimli kılmaya yetmedi. Belki de 'savaş coşkusu' yüzünden ağızından kaçırıldığı bir söz yüzünden düzenin öz evlatlarının hışmına uğradı, hatta mahkemelik bile oldu. Bu da Allah'ın bir takdiri olmalı!

Kimi İslamcı basın yayın organlarının tavrı da aynı çelişik manzarayı sergilemekteydi. Örneğin Kanal 7 bir taraftan diğer medyayı savaş kışkırtıcılığı ile eleştirmekteydi. Ama konuyu gerçekçi boyutlardan değerlendiren bir yaklaşımla hazırlanan Kemal Öztürk imzalı haberler hariç tutulacak olursa, genelde Kanal 7'nin haberlerinde de cepheye mühimmat taşıma mantığının öne çıktığı görülmekteydi. Aynı şekilde Yeni Şafak ve Akit de klasik çelişkili tutumlarını bu olaydada sürdürdüler. Mesela Akit sayfalarında bir yandan düzenin halkı aldatici ve şoven politikalarını deşifre etmeye dönük haberler okuduk. Bir yandan da "...Suriye ile çatışmanın eşğine gelinen ve milli birliğe en çok ihtiyaç duyulan bugünlerde ..." diye başlayan ve "...muhtemel bir harp esnasında her biri Nene Hatun kimliğine bürünecek başörtülü öğrencileri..." diye devam eden tutarsız ve oportunist ifadelerle karşılaştık.

Kimisi kimlik krizinin yansımaları sayılabilecek, kimisi de egemenlere şirin görünme onursuzluğunun ortaya çıkarttığı tutarsız tavırlar sadece kirlilik oluşturmakla kaldılar. Nitekim egemenler her fırsatta, bu çevrelerden ifade edilen farklı ve aykırı yaklaşımları öne çıkartıp, klasik düşmanlıklarını gündeme getirmeyi sürdürdüler. Tüm yaranma çabalarına rağmen sonuç değişmedi. Arap emperyalizminin işbirlikçisi olmaktan, PKK ile gizli ittifaka, devleti ve orduyu yıpratmaya kadar pek çok suçlama kendilerine layık görüldü.

İlkeli tavrı ve sahih ölçüleri önceleyen müslümanlar açısından ise kriz ve kriz dolayısıyla ortaya konan tavırlar açık ve netti. 28 Şubat sürecinin mimarlarının bu krizi de 'düzeni tahkim' programı doğrultusunda ele alıp, işledikleri ortadaydı. Kriz dolayımında; devletin kutsallaştırılması, yükseltile şoven kimlik, Siyonist işbirlikçiliği, Ortadoğulu halklara ve bu halkların ortak bilinç ve değerlerine düşmanlık politikalarının belirginleştirilmeye, derinleştirilmeye çalışıldığı görülmekteydi. Dolayısıyla yapılması gereken de bir kez daha, bu krizin de diğer krizlerin de temelinde yatan şeyin bölgedeki İslam karşıtı yapılanma ve politikalar olduğunun altının çizilmesiydi.

Dün Körfez krizinde Amerikancı savaşa hayır diyen devrimci müslümanlar, bugün de Suriye'yi hedef tahtasına oturtma girişimlerinin ardında aynı emperyalist mantığı teşhis etmekte zorluk çekmemekteler. Yine dün ancak Amerikan ordusu Irak sınırlarına dayandığında Halepçe'yi hatırlayabilen ve bir de müslümanlara hatırlatma pişkinliğini gösterenlerin; bugün de tam on altı yıl sonra Hama'yı gündeme getirmelerini ibretle izliyoruz. Hama bizim yüreğimize derinden kazınmış bir acıdır. Kimsenin hatırlatmasına ihtiyacımız yok. Hele hele şimdi timsah gözyaşları ile Hama edebiyatı yapanların gözümüzde Hama cellatlarından bir farkları da yok. Jopları ve köpekleriyle sokaklarda; yasağıyla, YÖK'üyle okul kapılarında; kör bıçaktan farksız yasalarıyla mahkemelerde; işkence ve zulmün ayyuka çıktığı zindanlarda, hatta kanalizasyondan farksız kanallarıyla evimizde bile bizlere her daim Hama'nın küçük ve yerli uyarlamalarını yaşatanların ve bu zulümlere alkış tutanların kalkıp Hama'dan bahsetmeleri sadece, ama sadece midemizi bulandırıyor!

Dipnotlar:

- 1- 'ABD, Suriye ve Irak'ı işgal etmemizi istedi' Sabah, 26 Ağustos 1998.
- 2- A. Altındal 'İsrail'in müstemlekesi olduk', Selam, 13-19 Eylül 1998.
- 3- 'Devlet eliyle ayırım', Hürriyet, 20 Eylül 1998.

Haksöz Dergisi Sayı: 92 - Kasım 1998

Kaynak: 28 Şubat Sürecinin Ortadoğu'ya Tezahürü: Suriye Krizi - Rıdvan Kaya